

שְׁנֵי קוֹיִם

הצגת יחיד

תמונה 1

בוקר- חדר שירותים

על הבמה- אסלה, מעמד לנייר טואלט, פח קטן ומברשת ניקוי אסלה

חני נכנסת לשירותים ניכר עליה שהיא מסתירה את העניין ממי שבחוץ.

היא מוציאה מהחולצה קופסא של בדיקת הריון שהחביאה.

היא בוחנת אותה מכל הצדדים ואז היא פותחת אותה, מוציאה את עלון הוראות השימוש ומתחילה לקרוא.

חני: "הוציאי את מקלון הבדיקה מתוך עטיפת נייר המתכת על ידי קריעתה באזור המיועד לכך."

(היא מחפשת כמה שניות את ה'איזור המיועד' ואז קורעת ומוציאה את המקלון, מתבוננת בו

בתשומת לב וממשיכה לקרוא)

"כווני את מתן השתן לתוך איזורי הדגימה"

"או לחילופין אספי שתן בכלי נקי וחד פעמי וטבלי את קצה המקלון"

"הניחי את המקלון במצב מאוזן, על משטח ישר ויבש, צפי בחלון התוצאה והמתיני להופעת

קווים, שני קווים תוצאה חיובית- יש הריון, קו אחד- תוצאה שלילית אין הריון".

אלקי מבחוץ: חני, את פה?

חני: כן

אלקי: אני צריך להתגלח

חני: אה.. שתי דקות

אַלְקִי מת לילד, מת, כבר חמש שנים שהוא מדבר על זה, איזה, עוד לפני החתונה, על כל מרק

שבשלת, שמלה שקניתי

אלקי: 'איזה אמא את תהי, וואי וואי..'

חני: יש מי שמדמיין את אשתו עם חוטיני בין הסדינים ויש מי שמדמיין אותה בחודש תשיעי בין

הסדינים של חדר יולדות.

(מחוזה על המקלון)

הוא לא יודע על זה כלום

רק זה חסר לי, שיתחיל לקרקר סביבי.

ממש טוב לנו עכשיו, סוף סוף הצלחנו למצוא את האיזונים האלה, העדינים, של הזוגיות. כמה

ביחד וכמה לבד, מתי לשתוק ומתי לענות. מתי לחבק ומתי..

מה ההפך מלחבק? מתי לא לחבק.

כמו בתמונה הישנה הזאת של ההורים שלי.

הם שניהם באיזו סירה בירקון

אבא שלי מקדימה ואמא שלי מאחורה.

הוא עם חליפת הצלה, כיאה לסוכן ביטוח והיא, עם שמלת נקודות קצרצרה מהסוג שאבא שלי שנה וחיוך ענק על הפנים. אבא שלי יושב ותופס חזק חזק בדפנות הסירה ואמא שלי כמו נוצה ברוח, עומדת על הספסל עם ידיים פרושות לצדדים. תנועה אחת לא נכונה והם היו נופלים למים. אבל הם לא. זה הכל איזונים, ככה זה זוגיות.

בדייט השני שלנו, בדיוק נולדה לו אחיינית.
(אלקי מדבר בנייד): הלו. מה? באמת?! מתי?! איזה יופי! מזל טוב! בטח, בטח באים, יאללה ביי.
(מנתק ופונה לחני): אחותי ילדה!
חני: וואי, מזל טוב, איזה יופי
אלקי: מטורף, יא אללה.. את באה איתי לבית חולים לראות את התינוקת?
חני: מה? עכשיו?
אלקי: כן, נקפוץ, 10 דקות
חני: האמת שפחות מתאים לי
אלקי: מה, למה? יש לך משהו?
חני: לא.. סתם, אני לא כל כך מתה על תינוקות.
(פאוזה)

אלקי (לא מבין): מה זתומרת? איך לא? ילדים זה טעם החיים
(קוראת שוב מההוראות)
"שני קווים תוצאה חיובית- יש הריון, קו אחד- תוצאה שלילית אין הריון"
מה זה הניסוח המטומטם הזה?
מי כתב את זה?
בטח הדוס שעומד בראש המכון להשרצת ילדים.
יש הריון, תוצאה חיובית, עד לתוך הפוס הם נכנסים לנו עם השטיפות מוח האלה, שטיפות פוס.
הריון זה טוב, ילדים זה שמחה.
גם הקווים האלה, שני קווים זה ילד, בטח, כי זה יותר, הנח: קו אחד זה את וקו אחד זה התינוק החמוד שלך ואם לא נכנסת להריון, אז את רק קו אחד, קו אחד לבד, בודד..
מצמיד את הפרצוף שלו לחלונת הבדיקה, כמו מרקו בחלון של מאפייה.
טוב שהם לא עשו סמיילי להריון וסמיילי עצוב אם את לא.
ואני יודעת שסמיילי עצוב זה אוקסימורון, בסדר?
אבל כל הסיפור הזה, זה אוקסימורון אחד גדול
'אמא מאושרת' זה לא אוקסימורון? ומה עם 'לידה קלה'? או 'הריון יפה'?
איפה בכלל אני אמצא משטח ישר עכשיו...

מה הוא עושה מזה כזה סיפור?
כולה אנשים קטנים, כולם היו תינוקות.
הזקן החרמן שנדבק אלי כל בוקר בקו 5 והמזכירה הסתומה בבית ספר שדופקת אותי בתורנויות.

הרי גם היא הייתה תינוקת עם לחיים שמנמנות, בטח גם לה וגם לזקן החרמן הייתה אמא
שאמרה להם 'איזה מתוק' והרימה אותם באוויר ושיחקה איתם.
ומה יצא מזה? אנשים חרא. כבר היה עדיף שישארו בבטן של אמא שלהם.
וגם הפסיכים האלה מדעאש, וההוא שרצח אתמול את אשתו בכפר סבא והפדופיל מההייטק
שעצרו עכשיו.
כולם היו תינוקות ורדרדים פעם.

וגם סתם אנשים, אנשים מסכנים..
הילד מכיתה ו' שמביא סנדוויצ'ים מלחם כוסמין ולא יוצא מהכיתה בהפסקות מאז ששמו אותו
בפת, וזונות והומלסים.
והמאבטח הרוסי של בית ספר שכמו באיזה בדיחה, באמת היה רופא ברוסיה ועכשיו הוא שומר
בבוטקה שהיה פעם של מפעל הפיס, וכל הילדים קוראים לו איגור אפילו שהשם האמיתי שלו זה
סטס.
גם האנשים האלה היו פעם תינוקות ואני בטוחה שאם הם היו יכולים להתחרט, הם ברגע היו
חוזרים להיות זירעון ונמלטים מהמסלול התנגשות הזה עם הביצית.

הילד הזה...
אם הוא שם, הוא לא יכול לבחור בכלל. ואם לא בא לו להיוולד?
לא בא לו!
מי שישמע מה הוא מפסיד.
'ילדות מאושרת?' כשכל מוצץ שנופל זו טרגדיה?
או בית ספר? עם כל הערסים והפרחות מסביב?
והפייסוש והסלפוש
וההורמונים שעוד שנייה מתפוצצים
וילדות עם מכנסוני דפוק אותי ובנים שדופקים אותן.
ואז מצלמים ומשתפים...
מי צריך את החרא הזה?!!
ואז צבא: רובים, טנקים, מלחמות, דפיקה בדלת, לווייה, שבעה.
וראיון ל'ערב חדש' שבו אני אצטרך להגיד:
"הוא נפל על הגנת המולדת, שהוא מת כדי שאנחנו נוכל לחיות ושעם ישראל מאחורי וזה מחזק
אותי"
כמו האמא הגבעולית הזאת שהייתה בטקס יום הזיכרון בבית ספר שנה שעברה, נבולה עד לשד
עצמותיה.
מסכנה.
היה טקס כזה במגרש, כמו כל שנה.
ילדים יושבים ישיבה מזרחית בשמש קופחת ומנסים להיות עצובים, משחקים עם החצץ שנכנס
להם לסנדלים.
הטקס כמעט נגמר, ילד מכיתה ו' זייף בחליל

כולם עמדו מתוחים, וצעקו את המילים כאילו הם מנסים לכפות על התקווה את המנגינה המקורית שלה.

לידי, עמד אברי, המורה החדש לספורט, עמד והצדיע.

רגע לפני, הוא הסביר לתלמידי כיתה ב', בצניעות מזויפת שהוא היה קצין בצבא ומי שהיה קצין חייב להצדיע לדגל כשמשיעים את ההמנון.

הם נורא התלהבו.

אולי בגלל זה הוא כל כך התעצבן כשראה מהצד השני של המגרש, את סטס, השומר, מצדיע גם כן, כאילו הוא חילל את ההצדעה הקדושה שלו.

תוך כדי ההמנון הוא ניסה לסמן לו, בכאלה 'פסססס' ובהרמת גבות מוגזמת, בסוף הוא צד את עינו של סטס ולחש לו ממרחק: "תוריד את היד!".

אבל סטס, פשוט הפנה את מבטו חזרה לדגל וזקף את גבו עד קצה היכולת.

הגרוגרת הענקית של אברי עלתה וירדה בצוואר החיוור שלו כשהוא בלע את עלבונו.

הוא חצה את כל הרחבה, תוך כדי הצדעה, עד שהגיע לסטס.

אברי: תוריד את היד, זה רק קצינים מצדיעים, אתה אפילו לא היית בצבא.

סטס: אבל אני שומר פה על ילדים, וזה גם מאוד חשוב, אני גם גאה במדינה שלי.

אברי: אה, איגור, תקשיב לי ותקשיב לי טוב

סטס: קוראים לי סטס

אברי: what ever, אני מבקש ממך, קצת כבוד לנופלים, תוריד את היד.

סטס: לא.

הוא אמר והצמיד את האצבעות המתוחות בכח למצח.

כשהילדים צווחו 'נפש יהודי הומיה' אברי תפס לסטס את היד והוריד אותה, סטס מיד ניסה להצדיע עם היד השניה אך בתשוקת ההצדעה פגע בסנטר של אברי.

ב'עוד לא אבדה תקוותנו' הם כבר התגוללו על החצץ, מתנשפים, יד בפרצוף, ברך בבטן.

הילדים צעקו, המורות ניסו להפריד ורק הילד עם החליל המשיך לזייף.

בסוף היום, כשיצאתי מהשער של בית ספר, ראיתי אותו יושב בבוטקה, שותה תה ומאזין לרדיו החבוט שלו.

חוץ מהשפה שלו שהייתה קצת נפוחה הוא נראה בסדר גמור.

חני: רק רציתי להגיד לך, שאני מצטערת.

זאת הייתה הפעם ראשונה שדיברתי איתו בכל השנים שלי בבית ספר, הוא הביט בי, בעיניים כחולות שגיליתי לראשונה ואמר:

סטס: תודה, באמת תודה.

חשבתי להביא לו עוגיות מחדר מורים אבל האמת שאני מנסה לבקר שם כמה שפחות.

בכל פעם שאני נכנסת, אני מרגישה את העיניים בגבי של כולן ננעצות בי.

(מורות מסתכלות ברחמים, מתלחשות)

'מסכנה, מעניין מה יש לה', 'הם נשואים כבר המון זמן'.

אני שומעת את השתיקות של השיחות שנפסקו במפתיע, משוות בין מחירי חיתולים או מטרנה,

אני רואה את הצגים המוחשכים של הפלאפונים, מאפילים על תמונות ילדים מחויכים מלוככים מקטשופ.

ואני כל כך שונאת את זה.

בפעם הראשונה ששובצתי להיות תורנית הפסקה בחצר, הבנתי שמצאתי פתרון.
את הילדים, ממש לא מטריד מצב השחלות שלי, הם לא מעיפים מבט חטוף, כאילו במקרה, לבטן שלי ותוהים אם היא תפחה קצת או שזו רק השמלה הזאת שמשמינה.
התורנויות האלה, שנחשבות לזמן הכי שנוא על רוב המורות, היו האוויר לנשימה שלי.
וגם על זה כמובן היה להן מה להגיד.
מורה יכנע: חני? נו בטח שאין לה בעיה להיות עם הילדים בהפסקות, כשאין לך כאלה בבית אז יש לך כוח, חכי, חכי כשיהיו לה, נראה כמה היא תאהב את התורנויות האלה אז... מסכנה...

כמה ימים אחרי יום הזיכרון ההוא, ישבתי בחוץ על גדר האבן הנמוכה, משקיפה על ילדות שמשחקות קלאס.

(ומתענגת על שמש טריה של אביב)

סטס השומר התיישב לידי במין טבעיות כזו, כאילו אנחנו חברים ותיקים ונתן לי כוס זכוכית עכורה מלאה בתה צהוב.

חני (לסטס): תודה

הוא רק עצם חזק את עיניו לרגע ונד בראשו.

סטס לא מדבר הרבה, הוא לא שואל על ילדים או על טיפולים, רק מדי פעם מדווח על מזג האוויר: נעים, קריר, חם.

ותמיד מוסיף בסוף, 'לא כמו ברוסיה, ברוסיה קר'.

לפני שבועיים הייתי בחתונה של בת דודה שלי, הודיה, היא בת 19.

חודשיים היא יצאה עם חבר שלה עד שהם התארסו, הדוסים האלה...

אז אחרי החופה אני ניגשת אליה, להגיד מזל טוב וזה

(צינית)

וכמה אני שמחה שסוף סוף, בגילה, היא מצאה את האחד

ופתאום היא מחבקת אותי ובעיניים עצומות ממלמלת: "בעזרת השם שיהיה לכם זרע בר קיימא עוד השנה".

לקח לי שניה להבין מה קורה, ניסיתי להשתחרר אבל היא כבר חיבקה אותי חזק כזה, כאילו

אנחנו איזה חברות נפש.. מה יכולתי לעשות?

עניתי: "אמן, אמן", בעיניים עצומות ובלב אמרתי: 'אלוהים, דיר באלאק, שלא תחשוב על זה!'

הדבר הזה, הוא עוטף את כל החיים, הוא הופך להיות תמצית הקיום שלך.

(הופכת לסבתא)

סבתא: "אחרי שעלינו לארץ, אנחנו חסכנו מהפה שלנו, בשביל שלילדים יהיה.

אני זוכרת איך בארוחות הייתי אומרת לאמא שלך שאני לא רעבה, רק שיהיה לה עוד פולקע.

חמישים שנה לא יצאנו לחופשה כדי שלילדים יהיו בגדים יפים וספרים לבית ספר."

חני: ואני הייתי שומעת את זה ונחרדת.

כל כך ריחמתי עליה, על הסבתא שלי, שניצלה מהשואה בשביל למות בחיים, העיקר שלילדים

שלה יהיו חיים טובים יותר ממה שהיה לה.

ומה יצא לה מזה? בגיל 16 אמא שלי ברחה מהבית.
 שנתיים היא חייתה על החופים בסיני, בלי לכתוב מכתב, בלי להרים טלפון, חשבו שהיא מתה.
 עד שהיא הכירה חייל צעיר עם גבות קפוצות ומודאגות ששכנע אותה שהיא חייבת לחזור הביתה.
 אז היא חזרה וכמה חודשים אחר כך הם התחתנו.
 מאז זו הייתה חלוקת התפקידים ביניהם.
 היא זוללת את כל מה שלחיים האלה יש להציע והוא מכסה אותה בסוף היום, שלא תתקרר.
 באחת ההפסקות בחצר, כשמוזג האוויר היה כל כך נעים שאפילו לסטס לא היה מה להגיד עליו,
 הוא סיפר לי על אמא שלו.
 היא עזבה את הבית כשהוא היה בן 5.
 פשוט ככה, בוקר אחד הוא ואחיו הקטן התעוררו ולא היה מי שיכין להם סנדוויצ'ים לגן.
 אבא שלהם הסביר, שכמו שלפעמים, להם, לא מתחשק להיכנס לאמבטיה או ללכת לישון, ככה
 לאמא לא מתחשק עכשיו להיות אמא, אבל שעוד כמה ימים זה יעבור לה והיא תחזור.
 זה לא עבר לה.

(לפתע דפיקות נשמעות על דלת השירותים, היא נבהלת, קול של גבר נשמע מבחוץ)

גבר: חני, מה קורה? את כבר שעה שם! אני חייב לעוף לעבודה
חני (קצרת רוח): אלקי, בסדר, אני לא משחקת, שנייה אני יוצאת.
 לפני חודשיים יצאנו לקולנוע לחגוג לאלקי יום הולדת. ראינו איזו דרמה תקופתית, אנגלים,
 ופאות וכאלה.
 בדרך חזרה הוא נהג, אני שונאת לנהוג בחושך.
חני: לפחות זה היה קצר.. באמת, אני לא מבינה מה הבמאי הזה ניסה להגיד? מה השטויות
 האלה? יש משהו בעולם שהוא יותר חשוב מלחיות? איך אנחנו תמיד נופלים על הסרטים הגרועים
 האלה..
 אתה אהבת?

(אלקי שותק ומאותת)

אם אתה צריך לחשוב על זה כל כך הרבה, כנראה שגם אתה לא
(אלקי ממשיך להביט קדימה ואומר בשקט)
אלקי: נראה לי שזה כבר לא הולך
חני (באמת לא מבינה): מה?
אלקי (מחוזה על שניהם): זה, זה! זה כבר לא הולך..
חני: אלקי, מה יש?
(שותק רגע ואז)
אלקי: אני לא יודע..
חני: מה לא יודע?
אלקי: לא יודע. אני לא יודע מה לעשות, אני לא יודע מה קורה.. כלום לא קורה.. הכל תקוע!
חני: מה תקוע, אלקי? מאיפה זה בא לך פתאום?
אלקי: איזה פתאום? זה פתאום? 5 שנים זה פתאום?

חני, אי אפשר ככה יותר, את רוצה להמשיך ככה? לסיים את החיים בגיל 80, רק שנינו, לבד?

חני: למה שנינו זה לבד?

אלקי: זה בגלל המחשבות שלך, אני אומר לך! זה הכל השריטה הזאת שיש לך.. את, בתת מודע, משדרת לרחם שלך שאת לא רוצה, אז זה לא הולך.

חני: תגיד, לי, אתה שומע את עצמך?

אלקי: חני! לא יעזרו כל הטיפולים בעולם, אם את לא באמת תרצי, זה לא יקרה.

חני (לקהל): הוא לא מבין שאני מנסה להציל אותו, אותו.

כל האיזונים השבריריים האלה, עד שלמדנו אותם, עד שהצלחנו לעמוד ביחד על הסירה והוא

רוצה להכניס עוד מישהו?

הוא לא מבין שאנחנו נתהפך.

אז **הוא** רוצה ילד, יותר משהוא רוצה אותי ואני.. אני כבר לא יודעת..

אולי אני באמת שרוטה, אולי גליה מהעבודה שלי, צודקת: "יש דברים שאסור לחשוב עליהם יותר מדי".

ותכלס, בטח יש בזה גם דברים טובים.

חופשת לידה, נגיד, ולחזור להיות חברה של כל החברות שלי, שמאז שנולד להן ילד, נעלמו, עברו לעולם האימהות.

יש להן את הפגישות שלהן ואת גני המשחקים שלהן.

זה לא שהן לא מזמינות אותי, אבל כמה אפשר לשבת על ספסל ולדבר על קקי, פיפי ושיניים ובכי?

אז זה גם משהו, גם לי יהיה קקי לדבר עליו

ויהיה מי שידאג לי כשאני אהיה זקנה, אי אפשר להתעלם מזה, זה שיקול.

להחזיק פיליפיני זה עסק מאוד יקר.

לא שאני מביאה ילד בשביל לחסוך, להפך, ילדים הרי זה הון תועפות, כל הגידול הזה..

אז לפחות שיחזירו את ההשקעה קצת

כן, בסדר, אגואיסטי!

אבל יש לידה שהיא לא אגואיסטית? יש מישהי שעושה את זה בשביל הילד? כי זה כל כך כיף

לחיות שחבל לה שהוא יפסיד.

נו באמת.

או אולי בכלל נשים עושות את זה משיקול לאומי

מקריבות את הרחם שלהן ואת כל חייהן כדי להילחם באיום הדמוגרפי!

אולי אני גם צריכה לאמץ איזו אג'נדה, אני בכלל אומרת שאם כבר ילד, אז לאמץ.

לא? רוצות להיות אידיאליסטיות, אז עד הסוף, הרי זה לא שחסרים בני אדם בעולם, ואם כבר,

עדיף לקחת מישהו ולשפר לו את החיים, לא יותר הגיוני?

ככה את גם חוסכת את תשעת חודשי ההתבהמות שלך, את הפיכתך לפרה.

מווווו...

מווווו...

זה פשוט מכוער.

לא משנה כמה דוגמניות בהריון יצטלמו על שערי מגזינים בעירום, זה לא ישנה את העובדה שיש בזה משהו מעוות, כמו איזו מוטציה.

להתנפח ככה תוך כמה חודשים?

זה כמו הדג הזה, איך קוראים לו, שכשהוא מרגיש שהוא בסכנה הוא מתנפח... תכלס, זה בדיוק אותו דבר, הרי מאיפה זה בא, כל הטרפת הריון הזאת? מזה.. אנחנו מרגישות בסכנה, שהבעל יעזוב אותנו, שנמות, שלא נהיה כמו כולן, אז אנחנו מתנפחות. אבו נפחא! זהו.

הפעם האחרונה שראיתי את הקווים המקוללים האלו הייתה לפני כמעט שנה. היינו שבת אצל ההורים של אָלקי ב'קדומים', שזה שם שתפור עליהם, כאילו קראו לשוב על שמם.

כמו מטומטמת שכחתי להביא את הגלולות. בבית אני מחביאה אותן בחבילה של הטמפונים, המקום היחיד שהוא לא מתקרב אליו, כאילו הוא מפחד להודות בזה שחודש אחרי חודש, משהו בי מת שוב. אני שמה אותן בשקית, לא מזוהות, ככה שגם אם הוא ימצא אותן אני אוכל להגיד לו שזה כדורים נגד דיכאון או משהו, זה בטח ירגיע אותו. אז נסענו אליהם, לְקדומים ב'קדומים', זאת הייתה שבת גשומה כזאת, מגעילה. ועם כל הסוודרים והפוך וכל הבלגאן, שכחתי. לא יודעת מה קרה בשבת הזאת, אולי זה היה הצילנט של אמא שלו, אבל דווקא באותו לילה הוא רצה.

אלקי: יש לי תחושה טובה הפעם חני, אני אומר לך, הפעם זה הולך

חני: אבל אתה אף פעם לא רוצה לשכב אצל ההורים שלך.

אתה תמיד אומר שזה 'לא שייך'

די נו, אלקי..

בכלל כואב לי הראש..

אני גם לא בטוחה שטבלתי כמו שצריך.

מיד אחר כך רצתי למקלחת.

לא היה איכפת לי שאמא שלו בטח מנחשת מה עשינו, פשוט רצתי למקלחת וניסיתי לשטוף את עצמי מבפנים.

(צלצול הטלפון הנייד שלה נשמע מחוץ לחדר האמבטיה, זה השיר: "ילדים זה שמחה" היא

צועקת)

אָלקי! אָלקי, אתה יכול לענות? אָלקי?

ותחליף לי כבר את הצלצול הזה! זה לא מצחיק!

(הצלצול ממשיך להתנגן עוד כמה שניות עד שהוא נפסק)

הוא מנסה לשכנע אותי לְרצות ואני.. מנסה להשתכנע.

החלטנו שננסה שוב, שניתן לזה עוד כמה חודשים.

שני קווים, נשארים ביחד
קו אחד, זה לבד.

אֶלְקִי הַתַּעֲקֹשׁ שֶׁנֶּלֶךְ לִרְבִּי וְאֲנִי, כָּל דָּבָר שִׁדְּחָה אֶת גִּזְרֵי הַדִּין, שִׁיִּתֵּן אֶשְׁלִיָּה שֶׁל פֶּתְרוֹן שְׁבִדְרָךְ.
וְהָרַב הַזֶּה, אֵיךְ אֶלְקִי אָמַר, 'עִילוּי'.
אֲנִי הִכִּי שׁוֹנָאֵת אֶת אֱלֹהִים, חֵיִכֵּן כֹּזֶה, צַעִיר, 'פִּתּוּחַ' כִּמוֹ שְׁאוּמֶרֶת אִמָּא שֶׁל אֶלְקִי.
אֲנִי דִּיבֵרְתִּי וְהוּא הִקְשִׁיב, כִּאִילוֹ הוּא לָמַד אֶת זֶה בְּאִיזָה קוֹרֵס לִרְבָּנִים פִּתּוּחִים.
רב: תִּרְאִי חֲנִי, דָּבָר רֵאשׁוֹן, אֲנִי רוֹצֶה לְהַגִּיד לָךְ שֶׁאֲנִי מִבֵּין אוֹתָךְ לְגַמְרִי, זֶה בְּאִמָּת צַעַד לֹא פְשׁוּט.
(חֲנִי לִקְהֵל): וְהוּא יוֹדֵעַ כִּי הוּא יֵלֵד הַמּוֹן פַּעֲמִים.
רב: אֲבָל חֲשׁוֹב שֶׁנִּזְכָּר שֶׁבִּסּוּפּוֹ שֶׁל דָּבָר זֶה הַמְּצוּוֹה הָרֵאשׁוֹנָה בַּתּוֹרָה! וְלֹא סֵתֵם.
(חֲנִי לִקְהֵל): זֶה מָה שֶׁהוּא מִצָּא לְהַגִּיד לִי.
אַחֲרֵי כָּל הַחִיּוּכִים וְהַהֲקָשׁוֹת שֶׁלּוֹ, זֶה מָה שֶׁהִיָּה לוֹ לְהַגִּיד, שֶׁזֶּאת מְצוּוֹה!
כִּאִילוֹ אֲנִי חֲנִיכָה בִּשְׁבֵּת סְמִינָרִיוֹן שֶׁל בְּנֵי עֲקִיבָא...
רב: הִנֵּה, סֵפֶר בְּרֵאשִׁית, פֶּרֶק א', הַהֲתַחֲלָה שֶׁל הַהֲתַחֲלָה... :
"וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ". יוֹתֵר מִזֶּה?
חֲנִי: הוּא סֵיִים וְהִסְתַּכַּל עָלַי כִּשֶׁהוּא מֵהַנֶּהֱנֵן הִינֵהוֹן קֶטֶן וּמַעֲצָב, מִיֵּן הִינֵהוֹן מִתְמַשֵּׁךְ כֹּזֶה כִּמוֹ שֶׁל
הַכֶּלֶב צַעֲצוּעַ שִׁישׁ לְאֶלְקִי מִקְדִּימָה בְּאוֹטוֹ, זֶה הִינֵהוֹן שְׁאוּמֶרֶת-זֶה, כִּכֶּה זֶה וְאֵין לָךְ מָה לְחֲשׁוֹב
אַחֲרָת, כִּי זֶה הָאִמָּת הַמוֹחֲלֶטֶת שֶׁל הַהֲנֵהוֹן.
רְצִיתִי לְקַחְתִּי מִמֶּנּוּ אֶת הַחוּמֵשׁ וְלִדְפּוֹק לוֹ אוֹתוֹ בִּפְרָצוֹף, לְהִרְאוֹת לוֹ שִׁישׁ גַּם פְּסוּקִים אַחֲרִים!
"הֲרִיבָה אֲרִיבָה עֲצֹבֹנִי וְהִרְנִי", "בְּעֶצֶב תִּלְדִּי בָּנִים"... זֶה עוֹנֵשׁ! וְאֲנַחְנוּ הִפְכֵנוּ אֶת זֶה לְאִיזוֹ מִטְרָה
נִשְׁגַּבֵּת, לִיטַעֵם הַחַיִּים'.

(לִקְהֵל): אֲבָל מָה אֲנִי מִקְשָׁשֶׁת? הַשְּׁבוּעַ לִימְדַתִּי בְּכִיתָה אֶת פֶּרֶשֶׁת וִיצָא.
(לְכִיתָה): בְּנוֹת! שְׁקֹט! רַחֵל אֵימְנוּ זֹעֶקֶת!
(כּוֹתֵבֶת עַל הַלּוּחַ תּוֹךְ כַּדִּי הַקְּרֵאָה)
"הִבֵּה לִי בָנִים וְאִם אֵין, מִתָּה אֲנִכִּי"
אֲזִי אֲנִי יֹכֵלֶה לְהֵאשִׁים מִיִּשְׁהוּ?
מִחֲנֻכַּת יְלָדוֹת בְּכִיתָה ג', שֶׁאִם אֵין לָהֶן יְלָדִים, עֲדִיף לָהֶן לָמוֹת.
הִרִי יֵשׁ אִשָּׁה אַחַת בַּתִּנִּיךְ שֶׁלֹּא רָצְתָה יְלָדִים? כּוֹלֵן, זֶה הַסִּיפּוֹר שֶׁלָּהֶן, עֲקָרוֹת מִסְכָּנוֹת שֶׁהִיוּ נוֹתְנוֹת
הַכֵּל בִּשְׁבִיל לְהַחֲלִיף חִיתוּל
כִּכֶּה זֶה עוֹבֵד, מְדוּר לְדוּר, מִרְחֹם לְרְחֹם.
5000 שָׁנוֹת רְחֻמִּים.
כָּל כֵּךְ הִרְבֵּה רְחֻמִּים...
אוּלַּי לִכֵּן מִכְּנִים אֶת הַקֶּבֶ"ה 'בַּעַל הָרְחֻמִּים'
שֶׁמֶכֶל הָאֱלֹהִים, הוּא הַפּוֹלְנִי הַיְחִיד, שֶׁכָּל כֵּךְ דְּחוּף לוֹ שְׁכוּלֵן יֵלְדוּ, שֶׁכָּל הַזְּמָן שׁוֹאֵל 'נוֹ, נוֹ, מִתִּי
תְּבִיאִי לִי אִיזָה נֶכֶד, כִּבֵּר?'
אֲבָל אֵיפֹה הָרְחֻמִּים עַל בַּעֲלוֹת הָרְחֻמִּים?

(אֶלְקִי נִשְׁמַע מִחוּץ לְדֹלֶת)

אלקי: חני, מה את עושה שם, תגידי?

חני: כלום, אני לא עושה כלום, מה יש לי לעשות?

אלקי: לא יודע, אבל את כבר שעה וחצי עושה את הכלום הזה

חני: אם לא היית דופק כל שניה כבר מזמן הייתי מסיימת

בדיוק שבוע עבר מאז השבת הגשומה ההיא בקדומים.

עשן נר ההבדלה עוד עמד באוויר הדירונת החמימה שלנו כשאלקי..

אלקי: שבוע טוב חני'ה

והוא נתן לי שקית פלסטיק לבנה.

הוצאתי מהשקית את הקופסא של בדיקת ההריון

אלקי: יאללה, בעזרת השם

הוא נשק לי על המצח וליווה אותי לשירותים.

4 דקות הוא הצליח להתאפק לפני שהוא צעק לי נרגש מבחוץ: "נו?"

ואני צעקתי חזרה בקול של מי שרגילה לאכזב: "כלום".

הוא הלך לישון ואני נשארתי לבד, עם התינוק שהתחיל לגדול בתוכי.

כשאמא שלי גילתה שהיא בהריון, היא השאירה לאבא שלי פתק על המקרר שהיא צריכה קצת זמן ושלא ידאג לה.

מיד הוא לקח את האוטו ויצא לחפש אותה.

הוא נסע לכל המקומות הרגילים שלה, למעין ליד אבו גוש, ליער ירושלים, לחוף של יפו וכלום.

אחרי שבוע היא חזרה, שזופה ומאובקת, היא חיבקה אותנו חזק, ממיסה ברגע את כל הכעס

והדאגה שהצטברו בו ואמרה לו שהיא סיימה לברוח.

שהתינוק הזה זה הדבר הראשון הטוב שהיא עושה בחיים שלה.

סטס סיפר לי שלידה זה באמת פלא.

הוא ראה כבר הרבה כאלה, הוא היה רופא נשים ברוסיה, אפילו את אשתו הוא יילד בעצמו.

אבל הוא סיפר לי שאחרי זה, במשך שנה שלמה הוא לא הצליח לשכב איתה.

שפתאום היא נהפכה בעיניו למין בית חרושת לילדים ואיך אפשר לשכב עם בית חרושת.

הלוואי והייתי יכולה לספר את זה לאלקי, שיראה שאני לא משוגעת, שדברים כאלה קורים,

אבל הוא לא יודע על סטס, בכלל הוא לא מת על זה שאני מדברת עם גברים אחרים,

אפילו אם הם שומרים בבוטקה של מפעל הפיס.

לא שהייתי חושבת לעשות שום דבר, אני בן אדם מאוד נאמן, מאוד מסור.

גם אם יהיה לי ילד, אני אהיה מסורה אליו לגמרי, אני יודעת.

אני אוהב אותו, אני אטפל בו.

נראה לי...

אומרים שזה פשוט קורה, שכשמהו גדל בך 9 חודשים, את לא יכולה שלא לאהוב אותו.

לא?

אולי לא.

כמו שלא כולם מתאהבים באותם האנשים, או אוהבים את אותם המאכלים, אולי אני דווקא לא אוהב את הילד שלי, אולי לא נתחבר?

אולי הוא יהיה ילד מעצבן, אולי הוא יהיה כמו המזכירה המעצבנת או כמו הזקן החרמון, ואז מה? אני תקועה.

כמו שהתלמידים אומרים במשחקים שלהם: "בלי חרטות!"

אי אפשר לעשות עליו ctrl z, אי אפשר להחליף ולקבל זיכוי, אפילו לדחוף אותו חזרה פנימה, אי אפשר, זהו, זה מה יש. את תקועה כל החיים עם ילד מעצבן שאת לא אוהבת.

מי יודע כמה אימהות כאלה יש?

אמהות שנראות רגילות, שמסיעות את העגלה או מחזיקות את היד של הילד שלהן במעבר חציה כמו כל אמא אחרת, אבל בעצם... הן רק משחקות איזו דמות, איזו אמא למופת.

אוהבות מבחון וסובלות מבפנים.

איזה נורא זה

זה כלא, זה לחיות כל החיים בכלא שאסור לך לספר עליו לאף אחד, אפילו לא לעצמך.

הוועדה הייתה זריזה.

שמנה, רזה וקרח יושבים מאחורי כוסות חד פעמיות וצלוחיות עם בייגלה.

הם בקושי הרימו את הראש מהדפים שלהם, רק קראו אותם כאילו הם מספרים לי מי אני.

שמנה: חני קיסר, בת 34

חני: 33

שמנה: פה רשום לי 34

חני: עוד לא, בסוף החודש.

שמנה: אוקיי, 33, נשואה. הסיבה להפסקת ההריון?

חני: אני לא רוצה את הילד

שמנה: אבל את נשואה?

חני: כן

שמנה: ילד מחוץ לנישואין?

חני: מה? מה פתאום? חס וחלילה

שמנה: יש חשש למום אצל התינוק? צירפת חוות דעת רפואית?

חני: לא, לא, התינוק בסדר

שמנה: אם כך מה הבעיה?

חני: אני

שמנה: יש חשש רפואי לחייך? צירפת חוות דעת רפואית?

חני: לא, אני בסדר, הכל בסדר, אני פשוט לא רוצה את התינוק!

הם הרימו את העיניים מהדפים והביטו אחד בשני, השמנה חייכה אלי מבין הסנטרים שלה

שמנה: אני מצטערת מאמי, אני לא יכולה לאשר לך על דבר כזה

חני: על דבר כזה? על זה שאני לא רוצה את הילד?

שמנה: נכון

חני: לא זאת הסיבה שכולן באות לפה?

(מגחכת גיחוך מעצבן)

שמנה: בטח, בטח, אבל יש סיבות שאפשר לאשר ויש כאלה ש..לא
חני: אז אם לא בגדתי בבעלי ואין לי ילד מפגר אני לא יכולה לעשות הפלה?
שמנה: אויש! "הפסקת הריון". זה לא אני חמודה, יש נהלים, את יודעת איך זה
חני: אז את לא יכולה לאשר ל להפסיק את ההריון של הילד שלי, שבבטן שלי?
שמנה: כן מאמי
היא אמרה ודחפה עוד בייגלה
שמנה: אני נורא מצטערת אבל אני צריכה להכניס את המקרה הבא.

חזרתי הביתה עם הגידול הזה שמתפשט לי בחלל הבטן ושאסור לי להסיר.
מה לא עשיתי, הרמתי קניות מהסופר, שתיתי יין, אכלתי ביצים חיות, אפילו התחלתי לאכול
סושי, שאני שונאת.
זה הכל שטויות מסתבר, הוא שרד הכל.
ידעתי שתוך כמה שבועות כבר תופיע לי בטן, ואז יהיה מאוחר מדי.

לאמא שלי, כבר בחודש השני, יצאה הבטן.
הכריזה בעצמה על הסטטוס החדש, עוד לפני שהיא הספיקה לספר.
בחודש השלישי כבר קמו לה באוטובוס.
כשהייתה בוחנת את עצמה במראה, אבא שלי ניסה לעודד אותה.
אבא: לא רואים כלום, אני לא מבין על מה את מדברת!
אבל כשהיא ענתה לו מאוכזבת
אמא: באמת? אתה לא רואה כלום?
הוא הבין שאלילת החופש והיופי שלו, דווקא אהבה את הגבעה הקטנה שצצה במרכז הגוף
האיטרייתי שלה.
היא לא הפסיקה ללטף אותה, להידחק בין אנשים כדי ששימו לב ואם צריך, גם להכריז:
"סליחה, פשוט, אני בהריון..."

תוך כדי שיעור ספרות, הרגשתי אותה מטפסת לי במעלה העורף.
אני סיפרתי לבנות על הזקנה הירושלמית ש"צדקת הייתה וחיננית הייתה"
והיא החלה לתפוח בראשי.
"כל אדם נועד לו להכיר את מי שיכיר ובאיזו זמן יכירו אותו ובאיזו סיבה יכיר אותו"
ניסיתי להטעים את המילים אבל הפה שלי יבש.
כשנשמע הצלצול, המחשבה הייתה כבר צלולה וברורה, כאילו מעולם לא הייתה אפשרות אחרת.

(סאונד של חיפוש תחנה ברדיו, משחק פעם עם האנטנה ופעם עם הגלגלת. שברי מילים בערבית ואותיות של שיעור תורה מתנגשים אחד בשני בין התחנות ורק אז הדיאלוג)
סטס: הו, גברת חנה
סטס לא אוהב קיצורים, לא בשמות ולא בחיים.

בגלל זה הוא מקיף את כל הגדר של בית ספר פעמיים בשעה כמו שצריך, ותמיד הולך הביתה בדיוק בארבע ואפילו לא דקה קודם.

סטס: מה שלומך היום?

חני: בסדר, סטס, מה שלומך?

סטס: פרוץ השם

הצחיק אותי ה'ברוך השם' שלו.

ברוסיה הוא דווקא היה יהודי, אפילו צם ביום כיפור.

אבל בארץ הוא לא נחשב, משהו עם הניירות של סבתא שלו.

בית ספר מכריח אותו לשים כיפה כדי לא לקלקל את הילדים.

פעם התלמידים מכיתה ז' ביקשו ממנו להשלים מניין בשחרית, הוא לא ממש הבין מה הם רוצים אבל בבוטקה היה קר ובבית הכנסת חם.

הגבאי קרא: "יעמוד סטס בן אלכס, שלישי" וסטס הנרגש נעמד ליד הספר תורה וכחכח בגרונו בדיוק כשהרב של בית ספר נכנס.

שבריר שניה לקח למוח המלומד של הרב להבין את הסיטואציה ולפה שלו, שלעולם לא מדבר לשון הרע, לצווח: "עצרו! הוא גוי!"

סטס, שאת המילה גוי דווקא הכיר טוב מאוד, הוריד את הטלית ויצא החוצה בלי להגיד כלום.

הוא מזג לי מי אבנית רותחים לכוס ושלשל פנימה תיון אלמוני.

שתי כפיות סוכר עם בטן של חודש תשיעי וערבוב מהיר ורועש.

תודה

ישבנו בתא הקטן, אני על הכסא שלו והוא על ארגז תנובה הפוך בפינה, כי:

סטס: זה לא מכובד שמורה תשב ככה, על ארגז.

השקט היה אוורירי והופרע כל כמה שניות בלגימת התה הרועשת שלו.

חני: אני בהריון

(לוקחת עוד שלוק שקט)

והוא היה לאדם היחיד בעולם שידע.

הוא המשיך לשותות את התה שלו ברעש ורק חייד אלי ואמר: "פרוץ השם"

(מגחכת קלות)

לא, לא הפעם, סטס, לא פרוץ בכלל.

(מניחה את התה בעדינות על השולחן ומסתכלת אליו)

אני צריכה ממך טובה.

כשהוא הבין מה אני מבקשת, הוא נרעד כמו הקומקום הישן.

הרוסית פרצה ממנו כאילו חיפש משהו מוכר לאחוז בו בסופה שסחפה לו את הבוטקה.

סטס: Niet, niet, niet, Izvinite. Ya ne mogu

את משוגעת! זה אסור ישימו אותי בכלא

חני: סטס!

(הנחתי את היד שלי על היד הלבנה והלחה שלו)

כמו שלפעמים לך לא מתחשק להיכנס לאמבטיה או ללכת לישון, לי לא מתחשק להיות אמא.

(שתיקה משתררת ואז צלצול בית הספר נשמע פתאום)

בדיוק על מקרים כאלה אמא שלי המציאה את הפתגם הידוע "גם ניטשה הפליץ".
אבא שלי מספר שזה היה משפט שהיא הייתה חוזרת עליו כל הזמן, זה אומר שגם לאנשים הכי גדולים, או לאירועים הכי דרמטיים, יש איזה יום-יום שנוסף בעורפם.
שלפוחית שצריכה להתרוקן או שיעור שהם צריכים ללכת אליו.
מאז שהיא מתה, הוא לקח על עצמו להמשיך את המורשת שלה והיה דוחף את המשפט הזה בכל הזדמנות, בדרך כלל בלי שום קשר.

סטס התעלם ממני לגמרי באותו יום, וגם ביום למחרת ובשבוע שאחריו.
הוא הקפיד להיות עסוק בכל פעם שעברתי ליד הבוטקה, ואת סיורי הגדר שלו העביר לזמן התורנות שלי בחצר.

עד שיום אחד, בהפסקה, הוא התיישב לידי על הספסל בחצר, בלי תה ובלילי להביט בי.

חני: חמים היום, אה?

(הוא לא עונה, ידיו תחובות בכיס המעיל, מצחו מכווץ)

סטס: תבואי בעשר, בר יוחאי 13, דירה 5

חני: אלקי, אני יוצאת

אלקי: יוצאת? בעשר בלילה? לאן?

חני: למקווה.

עמדתי שם

(קפואה)

על הדלת, דף מודבק בסלוטייפ "ברוכה הבאה, אמא", מקושקש בצבעי פנדה עזים.

למה לא לסדר דירות לפי הסדר?

(מסתובבת אל הדלת ממול)

אין מספר דירה, אין איזה שלט "כאן גר בכיף", אין אפילו איזה מגנט של אינסטלטור.

(דפקתי, חלש מדי, הגוף רומז שעוד אפשר להתחרט).

אולי זו כן הדלת ההיא, האופטימית,

(הוא פותח)

בלי לומר מילה, בלי לחייך, הוא רק התבונן בי לרגע והנהן ואני נכנסתי.

(חני יושבת על האסלה ומסתובבת תוך הבהובים של אור אדום, ומוסיקת רגע, זה מסתיים בבת

אחת בהקאה שלה אל תוך האסלה, היא מורידה מים, נרגעת ושוטפת פנים)

לבית הספר הודעתי שאני חולה.

אֶלְקִי לא הבין, אני אף פעם לא חולה, אבל כמה שיעולים וגניחות שכנעו אותו שאני באמת צריכה להישאר בבית.

אחרי שבוע חזרתי.

המורות היו מקסימות.

מורה 1: מה שלומך חני? איך את? את רוצה תה? אני מכינה לך תה.

המנהלת הציצה מהדלת שלה

מנהלת: חני'לה, אני רוצה שתדעי שאם את צריכה משהו, כל דבר, באמת, אל תהססי, בשביל זה אני כאן

(חני בשוק, חוזרת על הכינוי שנתנה לה)

חני'לה?

בכיתה חיכו לי התלמידות, ישובות שקטות ונרגשות, עוד מעט יחזור הבלגאן הרגיל, אך בינתיים נישאתי על כנפי הגעגוע.

על הקירות היו תלויים שלטים ובין 'רפואה שלמה המורה חני' ליתרגישי טוב' שמתי לב פתאום לכמה 'מזל טובים' וציורים של מוצצים ועגלות תינוק.

חני: מה זה?

תלמידה: שמענו המורה! זה מה זה מרגש!

חני: מה שמעתם?

תלמידה: המורה לאנגלית, היא סיפרה שאת בשמירת הריון

עברתי ליד הבוטקה של סטס, כאילו במקרה

(מגניבה מבט מהיר פנימה).

ישב שם בחור מתולתל בן עשרים ומשהו, לוקח שלוק מכוס של ארומה

(מוסיקה קופצנית נשמעת).

חני: הי, סליחה, תגיד, איפה סטס?

בחור: סטס?

חני: השומר הרגיל

בחור: אה, לא יודע, רק אמרו לי לבוא לפה להחליף

חני: מה, למה? הוא חולה? הוא בסדר?

בחור: וואלה, גברת, אין לי מושג, אמרו לי לבוא, באתי.

(נשארת שם עוד רגע),

חני (לקהל): התבוננתי עוד רגע בקומקום הקפוא וברדיו הדומם והלכתי.

את סטס לא ראיתי יותר.

(לוקחת את הבדיקה)

שני קווים - תוצאה חיובית, יש הריון, יש ילד, יש בעל. אין חני.

ואולי זה באמת עדיף לכולם.

לאלקי יהיה ילד, לילד יהיה אבא ואני אוכל להפסיק לשקר.

מה את אומרת אמא?

מה **את** חשבת כשראית את שני הקווים האלה? כשרק נבטתי בתוכך?

שמחת? פחדת?

בטח לא פחדת, לא את, נפש חופשיה שכמותך
מי יכל לדמיין שככה זה יגמר?
בלחיצה האחרונה שלך
שאני אצא לעולם ואת תצאי ממנו
שאתפוס כל כך מהר את מקומך
בכלל ראית אותי, אמא? החזקת אותי? חיבקת אותי?
או שכבר הבנת אז שאת מלאך המוות שלך את יולדת?
אני בטוחה שאם היית יודעת גם את היית מוותרת עלי.
הבא להורגך השכם להורגו, לא?

אלקי דופק בעדינות

אלקי (מודאג): מאממי, מה קורה? את בסדר?
חני: הכל בסדר, אלקי..
אני עושה בדיקת הריון.

אחרי שמתים אומרים עליך רק דברים טובים, הרי.
הם לא יגידו "הפסיכית שלא רצתה ילדים", אולי יכתבו את זה על המצבה.
אבל אני מעדיפה נוסח אחר, שיכתבו "כאן קבור קו אחד, לבד, בודד".
**(מוסיקה נכנסת, חני מוציאה את בדיקת ההריון מהכוס ומסתכלת עליה, בודקת את התוצאה,
היא מישירה מבט לקהל והחושך יורד)**

-סוף-